

Chương 413: Điều Tra Vụ Án Giết Người Trong Cung Điện Hoàng Gia (1) - Tiến Đến Hiện

Trường

(Số từ: 3060)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:50 PM 10/05/2023

Ellen và Charlotte rời Temple.

Charlotte có một cổ vật có thể sử dụng một Ma pháp cản trở nhận thức, và Ellen đang mặc một chiếc áo choàng.

Họ đã chuẩn bị cho bất kỳ sự chú ý không cần thiết nào mà họ có thể nhận được.

Khi họ đi xuống phố, Charlotte giải thích ngắn gọn cho Ellen về nơi họ sẽ đến.

Lần họ tìm thấy manh mối khi đi dạo quanh khu mua sắm Alligar với Reinhardt, chủ cửa hàng đã chuyển thư với tư cách là người đưa tin cho Reinhardt, và cách họ ngừng liên lạc với nhau sau khi mỗi nghi ngờ của họ được xác nhận.

Và cuối cùng, thời điểm họ được yêu cầu rời khỏi Thủ đô Hoàng gia.

Sau khi nói tất cả những điều này, Charlotte nhận ra mình đã gây ra bao nhiêu rắc rối.

Nếu cô ấy không bị lung lay bởi hy vọng hão huyền và đuổi theo tên pháp sư đó, nếu cô ấy bắt được anh ta.

Nếu họ đã giết được Ma vương.

Tất cả những điều xảy ra bây giờ sẽ không xảy ra. Charlotte một lần nữa nhận ra rằng cô là tội nhân không chỉ chống lại Đế chế mà còn cả nhân loại và thời đại.

Để được công nhận, tin tưởng và gắn bó vô giá trị, cô ấy đã nuôi một khối ung thư sẽ nuốt chửng Đế chế.

Nếu không có Reinhardt, cô ấy có thể đã thức tỉnh với tư cách là Ma vương và gây ra một cuộc tắm máu khác.

Cảm thấy tội lỗi, Charlotte nhỏ giọng nói về cảm giác đau khổ của mình.

"...Chắc cô không hiểu tôi đúng không?"

"Tôi không hiểu hành động của cô, nhưng tôi không biết những gì cô đã trải qua."

"..."

Ellen không đánh giá hành động của Charlotte là đúng hay sai.

Ellen không biết Charlotte đã đau đớn như thế nào hay cô ấy đã cảm thấy khủng khiếp như thế nào trong Lâu đài Ma vương.

Nhưng chàng trai đã cứu cô thoát khỏi cuộc sống khủng khiếp như một tù nhân và đối mặt với cái chết.

Khi đó, cô không thể nghi ngờ anh.

Ellen không nghĩ có thể nghi ngờ một người liều mạng cứu mình trong tình huống như vậy.

Tất nhiên, có một sự thật rõ ràng là hành động của Charlotte đã khiến họ bỏ lỡ cơ hội bắt được Ma vương.

Chàng trai đã cứu mạng cô.

Cô đã cố gắng tin anh đến cùng, nhưng cuối cùng, cô biết được sự thật rằng mình đã bị lợi dụng.

Ít nhất thì Ellen cũng có thể hiểu rằng trái tim của Charlotte hẳn đã rất đau đớn.

Ellen không biết làm thế nào để an ủi ai đó.

Tuy nhiên, sự thật là sự lựa chọn của Charlotte đã có tác động rất tiêu cực đến lục địa và Đế chế.

"Tự trách mình là vô nghĩa."

Đó không phải là điều an ủi, nhưng đó là điều duy nhất mà Ellen có thể nói.

"...Cô đúng."

Bây giờ, họ chỉ có thể hy vọng tìm ra manh mối dù là nhỏ nhất.

Mặc dù sự tồn tại của Ma Vương đã gây ra một chấn động trên thế giới, nhưng cuộc sống hàng ngày vẫn tiếp diễn.

Những người bán hàng hung hăng ở khu mua sắm Alligar chỉ là một phần khác của cuộc sống hàng ngày đang diễn ra, không liên quan đến Ma Vương.

Trên thực tế, do sự xuất hiện của Ma vương, các vật phẩm tự vệ đang được quảng cáo rầm rộ.

Nhìn thấy những mạo hiểm giả vừa mới bắt đầu cuộc hành trình của họ, Ellen cảm thấy một cảm giác mới lạ.

Mặc dù cô ấy không nghiêm túc về việc trở thành một mạo hiểm giả, nhưng Ellen đã nhìn thấy bộ mặt thật của những mạo hiểm giả ở Darkland cùng với Reinhardt.

Các mạo hiểm giả tiếp tục xuất hiện ngay cả vào thời điểm này khi Ma vương đe dọa lục địa.

Charlotte, đi ngang qua hiện trường, nói chuyện với Ellen.

“Họ nói rằng một mê cung bị nghi ngờ là lăng mộ của Lich đã được phát hiện ở Darkland.”

"Lich?"

“Đúng vậy.”

Ellen nghiêng đầu khi đột ngột nhắc đến một Lich.

"Nó không hoàn toàn bị chinh phục, nhưng có những mạo hiểm giả bị lạc ở đó và mang về vài cuốn ma đạo thư. Tôi không biết nhiều về nó, nhưng cấp độ của những cuốn ma đạo thư đó có vẻ khá cao. Vì vậy, có khá nhiều náo động."

"Thật sao?"

"Nếu những thứ được khám phá cho đến nay có giá trị như vậy, tôi tự hỏi những gì thực sự bên trong."

Thật tự nhiên khi nghĩ rằng sẽ có nhiều cuốn ma đạo thư hoặc cổ vật có giá trị hơn nếu những cuốn ma đạo thư được tìm thấy trong mê cung gây ra một chấn động như vậy.

Khi Charlotte lặng lẽ bước đi, cô ấy đột nhiên tắc lưỡi.

"Tôi hy vọng sự cố ngày hôm qua không liên quan đến Ma vương."

"Hôm qua?"

"...Có một vụ giết người trong Cung điện hoàng gia. Tôi cũng đã phát hiện ra sáng nay."

Khi đề cập đến vụ giết người, Ellen nhú mày.

"Trong Cung điện hoàng gia...?"

"Phải, một pháp sư từ Khoa Ma thuật đã giết lính canh và đánh cắp các cuốn ma đạo thư trước khi trốn thoát. Tôi không biết liệu họ có đang cố bán

chúng hay không, nhưng... Đó không phải là công việc của Ma vương, phải không?"

Charlotte đã cùng với Ellen đuổi theo dấu vết của Ma Vương, nhưng Cung điện hoàng gia hẳn đã rất hỗn loạn.

"Không biết Harriet có bị điều tra không..."

Chỉ khi đó, Ellen mới hiểu ra cuộc trò chuyện nghiêm túc giữa Harriet và Reinhardt hôm trước có ý nghĩa như thế nào.

Harriet hẳn đã bị thẩm vấn về vụ việc xảy ra đêm qua, và họ chắc hẳn đang lên kế hoạch gì đó vì nó.

Reinhardt và Harriet đang làm gì bây giờ?

Sẽ thật tuyệt nếu họ không vướng vào bất kỳ tình huống nguy hiểm nào.

Ellen nghĩ vậy.

"Những cuốn ma đạo thư bị đánh cắp... có quan trọng không?"

"Đó là vấn đề lớn nhất hiện nay."

Charlotte nói, nhú mào.

"Chúng tôi không biết nội dung của cuốn ma đạo thư bị đánh cắp."

"...Cái gì?"

Trong một lúc, Ellen không thể hiểu Charlotte đang nói về điều gì.

“Cô đang nói cái gì vậy? Chúng bị đánh cắp, nhưng không biết cái gì đã bị đánh cắp sao?”

"Chúng biến mất trước khi ở trong Cung điện cả ngày, và trước khi người ta có thể hiểu hết nội dung của nó."

Điều đó có nghĩa là họ thậm chí không thể đánh giá mức độ nguy hiểm của các cuốn ma đạo thư.

"Được, tôi cũng nên nói cho cô cái này."

Charlotte định kể cho Ellen mọi thứ về mình. Ellen cần biết tất cả những bí mật để hoàn thành tốt vai trò Hiệp sĩ của mình.

“Những quyển ma đạo thư đó, tôi đã mang chúng từ dưới lòng đất của Lâu đài Ma vương vào ngày hôm qua.”

Harriet và tôi rời Temple và đi về phía Cung điện hoàng gia. Chúng tôi không biết mình có thể làm gì, nhưng để tìm hiểu về vụ việc, chúng tôi phải có mặt tại hiện trường.

Tôi đội mũ trùm đầu, vì có thể người ta nhận ra mặt tôi, và Harriet cũng đội mũ trùm đầu giống tôi. Tôi không biết tại sao cô ấy sao chép tôi.

—Rosser Dwin.

Tại sao tên đó lại đánh cắp những cuốn sách ma thuật và bỏ trốn?

"Rõ ràng, nó sẽ đắt tiền, phải không?"

"Nó sẽ chỉ là đất tiền?"

Nghe tôi nói, Harriet gật đầu.

"Thật khó để một cá nhân có đủ điều kiện để sở hữu một cuốn sách ma thuật. Hầu hết các Ma pháp sư đều đọc hoặc thuê sách ma thuật được phát hành chính thức từ các tổ chức, trường học, hiệp hội hoặc bang hội lớn. Và nếu không đủ điều kiện, thậm chí không thể xem những cuốn sách ma thuật vượt quá một cấp độ hoặc mức độ nguy hiểm nhất định."

Giống như bùa chú được kiểm soát chặt chẽ, sách ma thuật cũng phải tuân theo một hệ thống quản lý nghiêm ngặt.

"Sách ma thuật lỏng lẻo được quy định nghiêm ngặt, nhưng sách ma thuật không phải là thứ có thể dễ dàng mua ngay cả khi có tiền."

"Vậy, chúng cũng không dễ bán?"

Nghe tôi nói, Harriet nhìn tôi chăm chú.

"Không phải vậy đâu."

"...Mua thì khó mà bán thì dễ?"

"Có vô số pháp sư muốn sở hữu những cuốn sách ma thuật hiếm. Nếu họ không bị bắt cũng không sao, phải không? Nếu đó là một cuốn sách ma thuật hiếm, họ sẽ sẵn sàng trả thêm rất nhiều tiền để mua nó, phải không? Nếu đó là một cuốn sách ma thuật rất hiếm chưa được tiết lộ với thế giới,

thì giá trị đến từ khả năng nó chứa các phương pháp hoặc lý thuyết mới về thao tác ma thuật hơn là hiệu quả của chính ma thuật đó."

Giả sử nó là một cuốn sách ma thuật hiếm, nó thực sự rất đắt. Rất khó để chính thức sở hữu ma thuật nguy hiểm, nhưng sở hữu nó một cách bí mật thì có thể.

Dù sao, sách ma thuật có thể đáng tiền. Đặc biệt nếu chúng hiếm.

"Đó không phải là về tiền. Hoàn toàn không."

"Nhưng không phải em đã nói rằng những cuốn sách ma thuật có thể đáng giá rất nhiều tiền sao?"

Harriet mím môi một cách tinh tế nhìn tôi.

Cái cảm giác bị coi thường này là sao?

"Một pháp sư làm việc trong phòng thí nghiệm của Bộ Pháp thuật Hoàng gia có thể kiếm bộn tiền bằng cách bán các bản sao. Không cần phải ăn cắp."

"...Ồ, anh hiểu rồi."

Khi tôi nghĩ về nó, nó có ý nghĩa.

"Vậy là Rosser Dwin không lấy trộm sách ma thuật để lấy tiền."

Nghe xong, lời nói của Harriet có vẻ đúng.

Nếu là về tiền, sẽ có vô số cách an toàn để kiếm tiền mà không cần ăn cắp sách ma thuật và gây án mạng trong Hoàng cung.

"Thật kỳ lạ. Chế độ đãi ngộ nhất định phải rất tốt, và Đế quốc sẽ không thuê bất cứ ai. Danh tính phải được xác nhận và phải có đủ xác minh."

Chỉ những người có kỹ năng và độ tin cậy đã được xác minh mới có thể tham gia thư viện nghiên cứu của Bộ Pháp thuật Hoàng gia. Và một người như vậy đã giết ai đó và đánh cắp những cuốn sách ma thuật mà không rõ lý do.

Nếu đó không phải là tiền, thì lý do là gì?

Bản thân ma thuật có phải là mục tiêu không?

—Cantus Magna.

Tôi không thể không nghĩ về tổ chức đó trong đầu.

Có thể nào, Rosser Dwin là thành viên của Cantus Magna?

"Em có biết cuốn ma đạo thư bị đánh cắp nói về cái gì không?"

"Em không biết chính xác. Và có vẻ như Rosser Dwin cũng không biết. Nhưng gần đây, một ngôi mộ của Lich đã được phát hiện ở Darkland. Họ nghĩ rằng nó có thể đến từ đó... Đúng vậy, anh ta có vẻ tò mò về nguồn gốc của các ma đạo thư."

—Ngôi mộ của Lich.

Đó là một cái bẫy được giăng ra để dụ Cantus Magna.

Cuốn ma đạo thư bị rò rỉ từ đó đã đến được Cung điện hoàng gia, và Rosser Dwin đã đánh cắp nó?

Theo Harriet, Rosser Dwin tò mò về nguồn gốc của cuốn ma đạo thư.

Điều đó có nghĩa là:

Nếu anh ta là Cantus Magna, điều đó có nghĩa là thông tin về mê cung ở Darkland sẽ đến tay họ.

Điều đó có nghĩa là Cantus Magna có thể tiếp cận mê cung.

Tôi nghĩ Harriet có liên quan đến một việc gì đó kỳ lạ, nhưng đó có thực sự là việc tôi phải làm không?

Nó vẫn chưa chắc chắn. Nhưng nếu vụ Rosser Dwin có dù chỉ một chút liên quan đến Cantus Magna, thì tôi phải đào sâu vấn đề này, bất kể ý định của Harriet là gì.

Tôi vẫn chưa ở cấp độ mà khuôn mặt của tôi sẽ là giấy phép của mình. Tất nhiên, tôi thậm chí không mong muốn điều đó xảy ra. Tôi cảm thấy như mình sẽ mất đi sự tỉnh táo chỉ với những sự kiện ở Temple, và tôi không tự tin rằng mình sẽ không phát điên nếu tôi được công nhận ở bất cứ nơi nào tôi đến trên lục địa.

Tất nhiên, tư cách vào Cung điện hoàng gia của tôi đã được thay thế bằng Biểu tượng của tôi, và vì Harriet thường xuyên đến thăm Cung điện nên tôi có thể dễ dàng vào.

Tuy nhiên, có rất nhiều người đã bị chặn vào Cung điện.

—Cung điện hoàng gia hiện đang bị khóa.

Việc toàn bộ Cung điện cảnh giác cao độ là điều tự nhiên vì một cuộc chiến đã nổ ra bên trong nó. Ngoại trừ một số rất ít, hầu như tất cả các quý tộc và quan lại có công việc trong Cung điện đều bị chặn không cho vào.

Không khí bên trong Cung điện cũng căng thẳng không kém.

Cục ma thuật, nơi xảy ra sự cố, nằm ở khu vực phía nam của Cung điện, nhưng có vẻ như an ninh của toàn bộ Cung điện đã được tăng cường, binh lính và hiệp sĩ bận rộn ra vào khắp nơi.

"Chắc chắn... đó không phải là một sự kiện bình thường..."

Ngay khi Harriet đến hiện trường, giọng cô ấy hơi run lên, như thể cô ấy đang mất tinh thần.

Ngay cả khi đó chỉ là một vụ án giết người đơn giản, thì đó là một vụ án giết người xảy ra bên trong Cung điện hoàng gia. Harriet không phải là nhân chứng, nhưng cô ấy mới nói chuyện với hung thủ ngày hôm qua.

Có vẻ như cuối cùng cô ấy cũng nhận ra mình đang vướng vào chuyện gì, và cô ấy nhẹ nhàng

nắm lấy phần cuối ống tay áo của tôi, như thể cô ấy đang làm điều đó một cách vô thức.

"Không có gì phải sợ. Trong tình huống này, có vẻ như không thể xảy ra chuyện gì. Chúng ta hãy đến hiện trường."

"Ừ-ừm..."

Harriet và tôi bắt chuyến xe điện chạy bên trong Cung điện hoàng gia và hướng đến địa điểm của Cục Pháp thuật.

Phía bắc của Cung điện trung tâm Tetra là Cung điện Mùa xuân nơi Charlotte sống, phía đông là Cung điện Mùa hạ nơi Hoàng tộc sinh sống, phía nam là các bộ chịu trách nhiệm về các vấn đề chính của Đế chế và phía tây là Cung điện Mùa đông nơi Bertus cư trú.

Điểm đến của chúng tôi là ở phía nam, không quá xa.

Khu vực phía nam của Cung điện hoàng gia, nơi đặt các bộ chịu trách nhiệm về các vấn đề chính của Đế chế, có rất nhiều tòa nhà lớn, và tòa nhà hoành tráng của Cục Pháp thuật là một trong số đó.

Cấu trúc đồ sộ bằng đá cẩm thạch vừa to lớn vừa thanh lịch.

Tuy nhiên, khu vực này hiện đã bị vô số binh lính bao vây và lối vào đã bị lính canh cung điện chặn lại.

Bầu không khí trong Cung điện hoàng gia vốn đã nghiêm trọng, và khu vực xung quanh Cục ma thuật đang ở mức báo động cao nhất.

"...Có ổn không khi chúng ta tham gia vào chuyện này?"

Harriet dường như nghĩ rằng đây không phải là một vấn đề dễ tiếp cận, và cô ấy hỏi với vẻ sợ hãi.

"Có gì phải sợ? Chúng ta không nói là sẽ làm gì đó, chúng ta chỉ đang cố gắng tìm hiểu thôi."

Trước lời nói của tôi, Harriet nhìn tôi chằm chằm một cách vô hồn rồi thở dài thườn thượt với vẻ chán nản.

"Em xin lỗi phải nói điều này... nhưng tại sao anh lại không sợ hãi như vậy?"

Thấy quân đông như vậy, Harriet de Saint-Owan hỏi tôi sao không có vẻ gì sợ hãi, mặc dù tôi là thường dân. Tôi không có gì đặc biệt để nói để đáp lại.

Điều đó có đúng không?

Nghĩ lại thì, ngay từ đầu tôi đã không phải là người quen với những tình huống như vậy.

Sau khi duy trì khái niệm côn đồ quá lâu và bây giờ được đối xử như một Anh hùng, tôi đoán mình đã trở nên thờ ơ với tất cả?

So sánh bản thân tôi bây giờ với khi tôi lần đầu tiên rơi vào thế giới này mà không biết bất cứ điều gì, tôi đã thay đổi khá nhiều.

"Anh có thể làm gì đây? Đây chính là cách anh được sinh ra."

"Anh thật tuyệt vời, thực sự....."

Harriet thận trọng đi theo tôi.

Đương nhiên, vì Cục ma thuật là trung tâm của vụ việc nên nó phải bị phong tỏa trước.

"Khu vực này hiện đang được kiểm soát truy cập."

"Tôi biết điều đó, nhưng tôi....."

"Reinhardt? Saint-Owan.....?"

Ngay khi tôi định giải thích, một giọng nói gọi tôi từ phía sau.

Một âm thanh tôi đã trở nên khá quen thuộc.

"Những gì đang xảy ra ở đây?"

Bertus vừa mới đến Khoa Pháp thuật cùng với một nhóm người.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)



Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550



Thanks For Reading